

Ahoj děti!

V minulém adventním čísle Poutníka jste si mohly přečíst o malé dívce Naomi a dědečkovi Natanaelovi, který překrásně vypráví svůj příběh. A dnes konečně také pro vás všechny, od těch nejmenších až po ty vzrostlé.

Když snědí poslední olivy, položí Naomi dědečkovi hlavu na koleno a prosí: „Vyprávěj, dědečku!“ - „Copak mám vyprávět?“ Dědeček se tváří nechápavě, ale stejně ví docela přesně, co chce Naomi slyšet. „Příběh,“ žadoní Naomi, „přece tvůj příběh!“

„Aha, ten!“ usmívá se dědeček, odkašle si a začne:

„Před dávnou, dávnou dobou - mezitím uplynulo už třicet let...“ Počítá zářezy na své pastýřské holi a Naomi počítá s ním. „Tehdy prikázal římský císař Augustus, že mají být všichni lidé spočítáni. Ty víš, že Římané jsou...“

„Ano, ano! Já vím!“ přeruší ho Naomi, protože to není to, co chtěla slyšet. Rychle řekne: „Římané jsou cizí vládci, protože dobyli naši zem. Náš král Herodes musel dělat, co mu řekl římský císař. Tak jako dneska. A tehdy musel jít každý do města, kde se narodil, a musel se tam nechat zapsat.“

Naomi překotně vychrlila tento úsek příběhu, podle ní nejnudnější. Chtěla se přece dostat k tomu podivuhodnému! „Dobře, dobře,“ řekl dědeček. Opatrně si udělal pohodlí a vypravuje:

„Musel jsem tedy jít do města, kde jsem se narodil. Šel jsem na jih, do Betléma. Bylo to velmi daleko, putoval jsem mnoho dní. Jedné noci jsem přišel na louku, kde pastýři pásli ovce. Byl jsem unavený a sedl jsem si k ohni. Vyndal jsem z brašny flétnu a zahrál píseň. Tehdy jsem, Naomi, vyřízl první zářez do této hole.“

„Já vím!“ řekla Naomi netrpělivě. „Ale potom, dědečku, co bylo potom?“ - „Potom se stalo něco podivuhodného!“ Dědeček hovoří pomalu. Jeho oči se dívají do nekonečné dálky. „Černá obloha byla průzračná a tak jasná, jak si ani nedokážeš představit. A v tom světle se objevila ohromná jasná postava, byla průhledná a zářila...“ Dědečkův hlas se ještě více ztišil, byl tajemnější, když řekl: „Byl to anděl.“

„Anděl,“ zašeptala Naomi stejně tiše. „My jsme se ale velmi vyděsili,“ pokračuje dědeček, „a zakryli jsme si oslněné obličej rukama.“

„A potom?“ Naomi se dívá na dědečka široce rozevřenýma očima. „Potom ten anděl řekl: ‘Nebojte se, vždyť vám zvěstuji velkou radost, která je pro všechny lid: Dnes se vám narodil v Betlémě Spasitel, který je Mesiáš, Pán. Najdete dítě, které leží v jeslích, zavinuté v plenkách.’“

Dědeček se podívá k nebi. „A opět se otevřela obloha,“ zvolá, jako by to všechno prožíval znovu, „a ve vzduchu bylo množství nebeských zástupů.“

„Samí andělé? A bylo jich hodně?“ ptá se Naomi. „A zpívali?“ - „Ano, zpívali, jak umí zpívat jen andělé - nadpozemsky.“ A jako vždy začne na tomto místě dědeček zpívat. Vlastně je to spíše takové bručení: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi lidem pokoj a radost.“ Drsně a chraplavě zní tato andělova slova z dědečkova hrdla, ale Naomi se jeho zpěv líbí. „Sláva na výsostech Bohu...“ Chvilku je ticho. Pak dědeček mluví dál: „Nechápali jsme, co se stalo. Byla tu už jen noční obloha. Asi se nám to zdálo, myslel jsem si. Tu se ale objevila na obloze zvláštní hvězda. Tato hvězda byla mnohem větší než všechny ostatní. Zářila směrem na jih, kde leží Betlém. Vyskočil jsem a zvolal: ‘Jdu hledat a pozdravit to dítě, které nám poslal Bůh’. Přehodil jsem si plášť přes ramena, vzal jsem do ruky hůl a flétnu jsem strčil do kapsy. Ale i pastýři vyskočili. Sehnali ovce dohromady a šli se mnou. Tak jsme společně putovali do Betléma.“

Dědeček vzal do ruky svou hůl. „Ta byla se mnou,“ řekl, „ta to všechno také prožila.“ Položil hůl před Naomi na zem a sepal ruce, jak to dělal při modlitbě. Dědeček a Naomi se zadumaně dívali na hůl. Potom dědeček položil ruku Naomi kolem ramen a vyprávěl dále: „Betlém jsme uviděli již z dáli. Byla tam stáj,“ pokračoval dědeček, „stará a skoro na zbourání. Ale jaký zázrak: v jeslích leželo Božské dítě. Bylo zavinuté do plenek a vycházelo z něho světlo, které ozařovalo stáj a všechny, kteří v ní byli.“ Dědeček se v myšlenkách přenesl daleko, do světa svého podivuhodného příběhu. A v tomto světě se teď ocitla i Naomi. Vůbec by se nedivila, kdyby se nyní opět zjevil anděl.

„Poklekli jsme před tím dítětem,“ říká dědeček tiše, „modlili jsme se a zpívali písně. A já jsem jednu píseň zahrál na svou flétnu.“

„Tu píseň, kterou pořád hraješ?“ ptá se Naomi.

„Ano, je to ukolébavka. Napadla mne tam, před tím dítětem. Vložil jsem do té písně všechno: svou lásku a úctu, hvězdu, anděla, záři ve stáji. A to dítě se usmívalo.“

Když jsme vstali a šli zpátky ke stádům, bylo nám, jako bychom byli proniknutí něčím posvátným.

Nepromluvili jsme spolu ani slovo.“

Požehnané vánoční svátky vám všem přeje

(Otazníček)

Řešení z minulého Poutníka:

Dobře prožitý advent připraví v našem srdci místo pro přijetí lásky, která SE ROZLÉVÁ OD NAROZENÉHO DĚTÁTKA V BETLÉMĚ DO CELÉHO SVĚTA (řešení osmisměrky).

